



MUSAFIRUL DIN CER

Povestiri pentru copii

ediția a doua

Traducere din limba rusă: Ana Florea

Ilustrații: Cristina Ionescu-Berechet

Σοφία

București

Musafirul din cer

Această întâmplare s-a petrecut într-un orașel din Rusia, cu un secol în urmă sau poate chiar mai demult, cu câteva zile înainte de Crăciun. În Rusia există multe orașele asemenea celui în care s-a petrecut povestea noastră. Ele sunt străbătute de străzi misterioase, mărginite de case vechi. Prin înfățișarea lor, păstrează ceva din atmosfera Evului Mediu. În lumea întreagă de Crăciun, se pare că toate diferențele dintre epocile istorice dispar și toți oamenii trăiesc în același timp bucuria Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos. Atmosfera din orașul Salzwuernberg era aceea a unei împletiri tainice a mai multor epoci. Brăduții de Crăciun, jucăriile, lumânările, cadourile, vitrinele luminate ale magazinelor, îm-

bulzeala și agitația oamenilor care mergeau grăbiți, râsetele, glumele creau o atmosferă de voie bună.

Într-una din acele zile, profesorul Hans von Wartenburg mergea încet pe stradă. Era un savant renumit, distins cu multe premii și diplome. Încruntându-și sever sprâncenele și bolborosind ceva, privea distrat lumea din jurul său. Atmosfera de Crăciun nu îi atrăgea atenția bătrânului profesor, deoarece se gândea cum să rezolve o problemă de logică. Profesorul predă la universitatea din oraș și, deși era mereu subiect de glumă pentru studenți, era un om foarte serios și inteligent. Părea că nimic nu-i era necunoscut și îl interesa tot ce exista pe lume. De aceea, văzând un înger pe cealaltă parte a străzii, se grăbi să-l întâmpine și-l întrebă:

– Ce grad ai și ce funcție îndeplinești?

Clipind din ochi, îngerul îl privi uimit și sfios. Rămăsese nemișcat, din cauza privirii severe și curioase a bătrânului Hans, și-și plecase capul în pământ, așa cum făceau studenții atunci când nu răspundeau corect la întrebările profesorului. Savantul repetă întrebarea și îngerul răspunse încet, cu teamă, de parcă ar fi fost vinovat de ceva:

– Eu nu am nici un grad. Eu... sunt doar un îngerăș...

Bătrânul profesor nu se aștepta la un asemenea răspuns. Lui îi plăcea să găsească o logică în toate lucrurile. Chiar și lecțiile pe care le predă erau de o exactitate științifică ieșită din comun. Ceea ce se întâmpla nu se potrivea cu logica profesorului. Cum era posibil să întâlnească un înger care nu știa de ce fusese trimis pe pământ? Totuși această întâlnire avea să-l ajute mult pe profesor, deoarece trebuia să pună la punct câteva detalii pentru următoarea sa lucrare științifică despre lumea cerească.

Sub privirea severă a savantului, îngerul părea că devine din ce în ce mai transparent și, pe măsură ce nemulțumirea acestuia creștea, îngerul devenea invizibil. Deodată profesorul începu să vorbească tare, așa cum obișnuia să facă în fața studenților:

– Cuvântul „înger” este de origine grecească și înseamnă „trimis din cer”. Duhurile create de Dumnezeu înaintea lumii pământești au anumite grade și funcții. De obicei, ele sunt trimise pe pământ să vestească voia lui Dumnezeu sau să îndeplinească o misiune.

Uimit el însuși de ceea ce spusese, profesorul tăcu o clipă, apoi continuă:

– Da, misiunea! Care este misiunea ta?

Îngerul deveni palid și parcă se goli de viață. El răspunse încet, cu părere de rău:

– Nu știu... Am uitat...

De multe ori, de-a lungul timpului, profesorul îi auzise pe studenții lui răspunzând la fel și, de fiecare dată, îl certa pe cel vinovat.

– Sper că îți dai seama cât de iresponsabil ești! Cum este posibil să uiți misiunea pentru care ai fost trimis pe pământ?

Îngerul îl privea speriat pe profesor și tăcea.

– Ce mă fac eu cu tine? gândi profesorul cu voce tare. Nu pot să te las aici.

În cele din urmă spuse:

– Vom merge la mine acasă. Trebuie să găsim în vreo carte ceva despre misiunile pentru care sunt trimiși îngerășii pe pământ.

Porniră împreună spre casa profesorului. Bătrânul savant locuia la etajul doi într-o casă veche, aproape de universitate. Avea un apartament modest și toată averea lui erau cărțile. Avea atât de multe, încât erau așezate peste tot: pe masă, pe scaune, pe rafturi, pe jos. Îngerul privi cu admirație această bibliotecă. Găsind o enciclopedie cu desene hazlii, începu să o răsfoiască. Fascinat de ceea ce vedea, îngerul părea că uitase cu desăvârșire pentru ce se afla acolo.

„Ce înger neștiutor!”, gândi bătrânul Hans, încruntându-și sprâncenele. Însă profesorul se bucura că oaspetele său era la fel de pasionat de cărți ca și el. Îi arată chiar și cărțile rare pe care le avea, pe care, de obicei, nu le arăta nimănui.

Astfel trecură câteva zile. Ei citiră împreună *Ierarhia Cerească*, epistolele Sfântului Apostol Pavel, scrierile Sfinților Părinți și lucrările oamenilor de știință. Cu toate acestea, în nici o carte nu găsiră nimic despre misiunea îngerului pe pământ.

Hans plecă de dimineață la universitate, îndemnându-și oaspetele să studieze cât mai multe cărți despre lumea cerească. Îngerul însă nu-l ascultă pe profesor. El răsfoi cărțile cu desene și se amuză, fără să citească atent ceva.

Profesorul se gândea atât de mult la înger, încât, în timpul lecțiilor, nu mai observă greșelile studenților. De obicei, bătrânul profesor era sever cu ei chiar și în perioada sărbătorilor de iarnă, reușind să le tulbure bucuria.

În Ajunul Crăciunului, profesorul avu puține cursuri, în timpul cărora primi felicitări de la studenți. Savantul le mulțumi și plecă grăbit spre casă. Seara, ieși la plimbare însoțit de înger. În timp ce coborau scările, se în-